

Het gebruik van insuline bij lichten diabetes. — In tegenstelling met de gebruikelijke opvatting, dat de toepassing van insuline eerst aan de beurt komt, indien door diëtbeperking, al of niet gaande tot vastendagen, de urine niet vrij van suiker en aceton is te krijgen, nemen W. H. JANSEN en P. MÜLLER (*Münch. med. Wochenschr.* 8 October 1926, bldz. 1687) op grond van hun ervaring het standpunt in, dat in elk geval van diabetes met insuline grootere voordeelen zijn te bereiken dan met diëtbeperking alleen. De patiënt behoudt een diët, dat een voldoende, zij het gematigde, hoeveelheid eiwit en calorieën levert, terwijl 1 à 1½ gram koolhydraten per kilo lichaamsgewicht worden toegestaan. Er wordt met een flinke gift insuline begonnen (3 maal 10 tot 3 maal 50 eenh. per dag); zoodra de urine vrij is, worden afwisselend de koolhydraten vermeerderd en de insuline verminderd, zoo noodig wordt nog iets meer eiwit gegeven. Verschijnt opnieuw suiker, dan wordt alleen meer insuline gegeven en hiermede iets langzamer gedaald. Naast het vermijden van verzwakking en van acidose als gevolg van hongerlijden en het behoud van een aangenaam diët, blijkt deze werkwijze het belangrijke voordeel op te leveren, dat de patiënt een hoogere tolerantie ermee kan bereiken dan met de beperkingskuur, gelijk bij patiënten, die vroeger beperkingskuren hadden doorgemaakt, herhaaldelijk bleek. Daartegenover staan ernstiger gevallen, waarbij geen verbetering in de tolerantie te bereiken is, doch met behulp van doorlopende insuline-toediening een symptomatische verbetering wordt onderhouden. Hierbij konden de schrijvers nooit iets van gewenning bemerken. De voordeelen der insuline-koolhydraatkuur bleken in het bijzonder bij tuberculosepatiënten, bij wie een spoedig herstel van den voedingstoestand van zooveel te meer betekenis is, en veelal belangrijke vooruitgang in het longproces meebrengt.

J. PINKHOF.

Transmutan, een middel tegen tuberculose. — C. H. H. SPRONCK en W. HAMBURGER (*Geneeskundige Bladen*, XXV, III, 1926) hebben door voortkweken van tuberkelbacillen op kweekgronden, van welke de (niet meegedeelde) samenstelling geleidelijk werd gewijzigd, uit een „bovinen” stam en uit twee „humane” stammen dezelfde „variëteit” verkregen. De eigenschappen van deze variëteit wijken belangrijk af van die der oorspronkelijke stammen. Zij is n.l. *niet zuurvast, GRAM-negatief, vormt sporen (uitpuilend, eindstandig), verwekt geen tuberculose bij de cavia, brengt geen tuberculine voort, en geeft bij 37-38° C. in 24 uur een welige cultuur.* De eenige eigenschap, die een aanknoopingspunt met de tuberculose geeft, is deze: op een hoeveelheid, die bij gezonde cavia's onder de huid gespoten roodheid en zwelling geeft, reageeren tuberculeuse cavia's minder of in het geheel niet. Tuberculeuse menschen verdragen de inspuiting van gedoode bacillen „opvallend goed”; hoe gezonde menschen reageeren is niet vermeld. De onderzoekers beschouwen het nieuwe mikro-organisme als een „mutant”: het is niet een gewijzigde tuberkelbacil, doch een niet-zuurvast staafje, dat in elke cultuur van den typischen parasiet voorkomt, en niet tot een typischen bacil is terug te kweken. Het